

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

AS BESTAS

Espanya, 2022

Direcció: Rodrigo Sorogoyen

Guió: Isabel Peña, Rodrigo Sorogoyen

Intèrprets: Marina Foïs, Denis Ménochet, Luis Zahera, Diego Anido, Marie Colomb

Durada: 137 min

Gènere: thriller

Idioma: gallec i castellà

Data d'estrena: 11/11/2022

Lliçó magistral de gestió de la tensió dramàtica

Pas a pas, pel·lícula a pel·lícula, la figura de Rodrigo Sorogoyen es consolida com un dels millors directors de la seva generació. Molt conegut en el context cinematogràfic espanyol per pel·lícules com *El reino* o *Madre* i per la seva exitosa incursió en les sèries de TV amb *Antidisturbios*, Sorogoyen fa el salt definitiu al primer pla del panorama europeu amb *As bestas*, que sens dubte és la seva millor i més ambiciosa obra. Coproduïda amb França, estrenada mundialment a la secció oficial "Cannes première" del festival més important del món, la darrera obra de Sorogoyen és un film que aconsegueix una perfecta simbiosi entre fons i forma, equilibrant magistralment una posada en escena potentíssima, d'una gran força i virtuosisme, tocant unes temàtiques universals i capturant l'atenció de l'espectador de principi a final, en un exercici mesuradíssim de com administrar la tensió dramàtica. És una d'aquelles pel·lícules en les que la típica frase promocional "et deixarà clavat a la butaca" pren realment tot el sentit. Literalment és així. I durant 140 minuts.

El punt de partida de Sorogoyen torna a ser un guió cuinat a quatre mans -i pel que sembla inspirat en fets reals- amb la seva guionista de confiança Isabel Peña, amb qui ha treballat en pràcticament tots els seus projectes. Un duet que pel·lícula a pel·lícula va consolidant i reafirmant una capacitat envejable per articular l'arc dramàtic dels personatges, per gestionar de forma progressiva la càrrega emocional. I per cuinar uns diàlegs magnífics.

A *As bestas*, Sorogoyen fa a més un salt qualitatiu molt important en la translació d'aquesta tensió dramàtica a la pantalla. És una pel·lícula asfixiant, immersiva, molt més madura que les seves obres anteriors, que aconsegueix generar una identificació de l'espectador amb els personatges i que el situa en el dilema de la racionalitat i la tènue frontera que connecta amb el desencadenament dels instints més primaris.

A més, *As bestas* planteja també temàtiques universals que han desenvolupat altres pel·lícules destacades d'aquest 2022: la por a l'altre, les llums i ombres del retorn a la vida rural entre la idealització i el xoc amb la realitat, la desconfiança en el context d'un món cada vegada més agressiu i insolidari, la manca de comunicació, els falsos prejudicis, els traumes personals com a barreres pel ple desenvolupament identitari. Temes que, per exemple, amb

un to i un registre completament diferent també toca *Suro* de Mikel Gurrea, que podrem veure d'aquí unes setmanes al Cinema Truffaut.

L'excel·lència de Rodrigo Sorogoyen fa que *As bestas* tingui dues de les seqüències més impressionants vistes en les sales de cinema aquest any: l'escena d'obertura, d'una perfecció estètica i una càrrega sensorial que acabaran marcant el to que després tindrà la pel·lícula, i la fenomenal escena del bar, rodada en un sol pla fixe de dotze minuts, que és una autèntica obra mestra de com generar una tensió insuportable a través dels diàlegs i la interpretació dels actors. El que fa Luís Zahera en aquesta pel·lícula és estratosfèric. Mereix tots els premis i reconeixements del món. És un d'aquells casos d'un actor en absolut estat de gràcia que domina l'escenari i controla tots els detalls del mètode interpretatiu. I això que és difícil destacar un nom d'un elenc extraordinari: des de Denis Ménochet a Marina Foïs -quin gran paper especialment en el segon acte del film, el més difícil de donar-li credibilitat- i Diego Anido, un altre absolut descobriment.

As bestas és una obra important perquè, en un moment de recuperació del cinema després del llarg parèntesi de la pandèmia, demostra dues coses. En primer lloc, que encara es pot fer una gran pel·lícula des del cinema de gènere. En aquest sentit, lliga amb "La isla mínima" d'Alberto Rodríguez, un altre referent que aconseguia el mateix propòsit. I en segon lloc, que la millor manera d'atraure el públic a les sales és explicant històries que enganxin, que capturin l'interès, que excel·leixin en la capacitat immersiva del cinema, sense renunciar a parlar de grans temes universals i interpel·lar l'espectador a fer-se preguntes i plantejar-se dilemes.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona